ΑΡΛΕΤΤΑ. — Ἄμα τὸ θελήσης, θὰ λυτρωθῆς...

ΕΛΕΝΗ. — Θέλω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ...

ΑΡΛΕΤΤΑ. — Θέλω θὰ πῆ μπορῶ. Ἄκουσέ με ἐμένα, ποὺ σ' ἀγαπῶ ἀληθινά... Μὴν ἀφήσης τὸν ἑαυτό σου νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία... Μὴν ἀρνηθῆς ὅ,τι ὡραῖο καὶ καλὸ ὑπάρχει στὴ ζωή... Κύτταξε τί ὡραία χαμογελᾶ γύρω μας ἡ ἄνοιξις... Ὅλη ἡ φύσις ξανάνιωσε, ζωντάνεψε πάλι... Πάλαψε μὲ τὸ χειμῶνα, μὲ τὸ κρῦο, μὲ τὸ θάνατο... Μὰ νίκησε... Νίκησε ἡ χαρά, ἡ ἄνοιξι, νίκησε ἡ ζωή... Κι' ἐσὺ ἔτσι πρέπει νὰ παλαίψης καὶ νὰ νικήσης !... Ἀκοῦς ;

ΕΛΕΝΗ. — Καλή μου Ἀρλέττα ! Φίλη μου μοναδική ! Τί ὡραῖα μοῦ μιλᾶς... Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὴ βρῶ τὴ δύναμι νὰ νικήσω; Ποῦ ;...

ΑΡΛΕΤΤΑ. — Θὰ τὴ βρῆς τὴ δύναμι στὸν ἴδιο σου τὸν ἑαυτό. Θὰ σοῦ τὴν δώσουν τὸ νέο σου κορμὶ κι' ἡ νέα σου ψυχή... Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ νικήσης, ἀφοῦ εἶσαι ἀκόμα εἰκοσιδύο ἐτῶν...

ΕΛΕΝΗ. — Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς.

ΑΡΛΕΤΤΑ. — Λοιπὸν νὰ μ' ἀκοῦς ! Μὴν κλειστῆς μέσα στὴν ἀπελπισία σου... Θέλω νὰ ἔρχεσαι μαζύ μου ὅπου κι' ἂν πηγαίνω... Στὰ θέατρα, στοὺς χορούς...

ΕΛΕΝΗ. — Ἄχ !... Θὰ μπορέσω τάχα νὰ τὸ κάνω αὐτό, Ἀρλέττα ;

ΑΡΛΕΤΤΑ. — Ναί ! Θὰ τὸ κάνης καὶ γιὰ χάρι δική μου... Ξέρεις ὅτι δὲν ἔχω ἄλλη φίλη τόσο ἀγαπητὴ σὰν καὶ σένα. Δὲν εἶνε λοιπὸν δίκαιο ν' ἀπαρνηθῆς κι' ἐμένα κι' ὅλο τὸν κόσμο, γιατὶ ἔτυχε νὰ γνωρίσης ἕναν ἄνανδρο κι' ἄπιστο...

ΕΛΕΝΗ. — Ἐσένα, τὴ μόνη μου φίλη, ν' ἀρνηθῶ ; Ποτέ !

ΑΡΛΕΤΤΑ. — Λοιπόν, σφύγγισε τὰ δάκρυά σου. Στάσου... *(Βγάζει ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα μικρὸ κουτάκι μὲ πούδρα καὶ πουδραρίζει τὸ πρόσωπο τῆς Ἐλένης).* Ἔτσι... Νὰ φρεσκαρισθῆ λίγο τὸ πρόσωπό σου... *(Ἡ Ἐλένη στέκεται πειθήνια σὰν παιδί).*

ΑΡΛΕΤΤΑ. — Καὶ λίγο κόκκινο στὰ χείλη, ἔ ; Ἄ, τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι ! Χαμογέλασε, λοιπόν... *(Ἡ Ἐλένη χαμογελᾶ).*

ΑΡΛΕΤΤΑ. — Ἄ, ἔτσι... Ἀξίζει νὰ μοῦ χαμογελᾶς ἐμένα... Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ἀληθινά, ἄδολα, ἀδελφικά... Λοιπόν, ἄκουσε... Ἔχω σκοπὸ νὰ πάω τώρα στὰ μαγαζιά. Εἶνε σήμερα Παρασκευή. Ἡμέρα ἐκπτώσεων. Θἄρθῆς μαζύ μου. Κι' ἔπειτα θὰ πᾶμε στῆς κυρίας Μωρίς. Δέχεται σήμερα. Θὰ εἶνε ἐκεῖ καὶ ὁ κύριος Ντορμίν, ὁ ὁποῖος σὲ συμπαθεῖ τόσο...

ΕΛΕΝΗ. — Ὤ, μὴ μοῦ μιλᾶς πειὰ γιὰ συμπάθειες...

ΑΡΛΕΤΤΑ. — Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἡ ἀγάπη ξαναγυρίζει στὶς καρδιές, ὅπως ἡ ἄνοιξι στὴ φύσι. Ἐμπρός, πᾶμε...

(Σηκώνονται καὶ φωνάζουν ἓν' αὐτοκίνητο. Μπαίνουν μέσα καὶ φεύγουν, ἐξακολουθῶντας τὴ συζήτησί τους... Γιὰ μερικὰ λεπτὰ τὸ παγκάκι μένει ἔρημο. Σὲ λίγο ὅμως πλησιάζει καὶ κάθεται ἐκεῖ μιὰ νέα, ἡ Τζέννυ. Εἶνε χλωμή, κουρασμένη καὶ ντυμένη πολὺ ἁπλᾶ. Φαίνεται πολὺ σκεπτική. Συγχρόνως ἕνας τρελλὸς ἀγέρας ἀρχίζει νὰ φυσᾶ. Ἕνα - δυὸ ἄστρα χαρτάκια, συνεπαρμένα ἀπ' τὸν ἄνεμο, πηγαίνουν κι' ἀκουμποῦν σὰν πεταλοῦδες στὰ γόνατα τῆς Τζέννυ).

ΤΖΕΝΝΥ. *(παίρνει τὰ χαρτάκια καὶ τὰ κυττάζει).* — Τί εἶνε αὐτά ; Ἄ ! κομμάτια ἀπὸ ἕνα σχισμένο γράμμα... Φαίνεται πὼς εἶνε γράμμα ἐρωτικό. Μιλάει βέβαια γι' ἀγάπη. *(Διαβάζει): «Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ὑποφέρω τὸν χωρισμό σου... Ἐλένη, εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα... Δὲν θὰ φύγω πειὰ ποτὲ ἀπὸ κοντά σου. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι! Σὲ λατρεύω...».* Ποιὰ νὰ εἶνε ἄραγε αὐτὴ ἡ Ἐλένη, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται αὐτὸ τὸ γράμμα ; Τί ἀχάριστη ! Νὰ τὴν ἀγαποῦν τόσο κι' ἐκείνη νὰ μὴν ἀγαπᾶ ! Καὶ βέβαια δὲν θ' ἀγαπᾶ, ἀφοῦ σχίζει τόσο ἄπονα τὰ θερμὰ καὶ αὐθόρμητα αὐτὰ λόγια, καὶ τὰ πετᾶ στὸν ἄνεμο... Πόσο τὴν ἀντιπαθῶ αὐτὴ τὴ γυναίκα, χωρὶς νὰ τὴν ξέρω ! Ὁ καϋμένος ὁ νέος ποὺ τῆς γράφει !... Πόσο θὰ ὑποφέρη !... Ὥστε ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ τὶς ἀγαποῦν τόσο, κι' αὐτὲς δὲν ἀγαποῦν !... Τί γλυκά, τί μεθυστικὰ λόγια !... Πῶς μπόρεσε αὐτὴ ἡ Ἐλένη νὰ μείνη ἀναίσθητη στὴ μουσική τους, στὴ γοητεία τους;... Ἄχ, γιατὶ νὰ μὴ συναντήσω ἐγὼ στὴ ζωή μου ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μ' ἀγατήση ἔτσι ;... Γιατί ;... Πόσο θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη, πόσο θὰ τὸν ἀγαποῦσα ! *(Ξαναδιαβάζει τὰ χαρτάκια): «Εἶσαι τὸ πᾶν ἐσὺ γιὰ μένα. Δὲν θὰ φύγω πειὰ ποτὲ ἀπὸ κοντά σου. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι! Σὲ λατρεύω!».* *(Φιλεῖ τὰ χαρτάκια).* Καϋμένο σχισμένο γράμμα !... Φτωχὴ σπαραγμένη καρδιά ! Πόσο σὲ λυποῦμαι ! Δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ εἶσαι μιὰ εὐγενική, εἰλικρινὴς καὶ πιστὴ καρδιά ! Διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐκφραζόσουν ἔτσι ! Πόσο ἤθελα νὰ μποροῦσα, δυστυχισμένε ἄγνωστε, νὰ σὲ γνωρίσω, νὰ σὲ παρηγορήσω, νὰ σὲ κάνω νὰ ξεχάσης τὴ σκληρή σου Ἐλένη !... Τί ἀνόητη, τί ἀχάριστη γυναῖκα θὰ εἶνε ! Θὰ εἶνε μιὰ σκληρὴ καὶ ματαιόδοξη φιλάρεσκη, ποὺ παίζει μὲ τὶς καρδιές !... Καὶ δὲν ξέρει πὼς μόνο ἡ Ἀγάπη δίνει τὴν εὐτυχία !...

ΣΟΥΖΥ ΜΑΤΙΣ

ΤΖΕΝΝΥ. — Ὥστε ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ τὶς ἀγαποῦν, κι' αὐτὲς δὲν ἀγαποῦν καθόλου;...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μεταξὺ μεγάλων στρατηγῶν. Πόλεμος μ' ἔξυπνες φράσεις. Ἡ καλοσύνη τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ 9ου. Ὁ Φενελὸν καὶ ὁ αὐστηρὸς κληρικός. Ὁ Τραϊανὸς καὶ οἱ ὑπήκοοί του. Ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος πρὸς τοὺς υἱούς του. Ἡ τσιγκουνιὰ τοῦ δουκὸς ντὲ Βερνύ. Ἡ λεπτότης τοῦ κ. Δημάρχου.

Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Σύλλας καὶ ὁ Μάριος, οἱ δυὸ περίφημοι Ρωμαῖοι στρατηγοί, βρίσκονταν σὲ ρῆξι, ὁ πρῶτος ἐμήνυσε στὸ δεύτερο τὸ ἑξῆς:

— Ἂν εἶσαι μεγάλος στρατηγός, ἔλα νὰ μὲ πολεμήσης.

— Ἂν εἶσαι καὶ σὺ μεγάλος στρατηγός, ἀπάντησε ὁ Μάριος... ἀνάγκασέ με νὰρθῶ νὰ σὲ πολεμήσω !...

* * *

Ὁ Λουδοβίκος 9ος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐναρέτους βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, μπῆκε μιὰ μέρα μέσα στὸ μαγειρεῖο τῶν ἀνακτόρων. Ἐκεῖ βρῆκε ἕναν μικρὸν ὑπηρέτη ποὺ κατεγινόταν μὲ τὸ πλύσιμο τῶν πιάτων κι' ἄρχισε νὰ τοῦ ἀπευθύνη μερικὲς φρόνιμες συμβουλὲς γιὰ τὴν ἐργασία του. Τὴν ἴδια ὥρα ἔτυχε νὰ περνάη ἀπέξω κάποιος αὐλικός, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε κατόπιν τὸ βασιληᾶ καὶ τοῦ ἐξέφρασε τὴν ἔκπληξί του γιὰ ὅ,τι εἶχε δῆ.

— Γιατί παραξενεύεσαι, φίλε μου ; τοῦ εἶπε τότε ὁ Λουδοβίκος. Μήπως τὸ φτωχὸ ἐκεῖνο παιδὶ δὲν ἔχει τὴν ἴδια ψυχὴ μ' ἐμᾶς καὶ μήπως ὁ Χριστὸς δὲν ἔχυσε τὸ αἷμα του γιὰ ὅλους μας ;

* * *

Κάποιος κληρικὸς παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸν περίφημο Γάλλο ἀββᾶ καὶ συγγραφέα Φενελὸν καὶ τοῦ παραπονέθηκε ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ του τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτὲς δὲν κάνουν ἄλλο τίποτε, παρὰ μόνο χορεύουν.

— Καὶ τί σᾶς πειράζει ἐσᾶς αὐτό ; τοῦ ἀπάντησε ὁ συγγραφεύς. Θέλετε λοιπὸν νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε, τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, νὰ λησμονοῦν καμμιὰ φορὰ πόσο εἶνε δυστυχισμένοι ;...

Κι' ὁ αὐστηρὸς κληρικὸς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του σ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ δὲν εἶπε λέξι.

* * *

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Τραϊανὸς δὲν ἦταν καθόλου ὑπερήφανος κι' ἀγαποῦσε νὰ συναναστρέφεται τὸ λαό του. Ἕνας ἄρχων τοῦ παρετήρησε μιὰ μέρα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἔρχεται σὲ τόση συνάφεια μὲ τοὺς κατωτέρους του. Τότε ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ἀπάντησε:

— Θέλω νὰ ἔχουν οἱ ὑπήκοοί μου γιὰ τὸν αὐτοκράτορά τους τὴν ἴδια ἰδέα ποὺ θἄχα κι' ἐγώ, ἂν βρισκόμουν στὴ θέσι τους...

* * *

Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Θεοδόσιος παρέδωσε τοὺς γιοὺς του στὸν παιδαγωγὸ Ἀρσένιο, τοὺς ἀποχαιρέτησε μὲ τὰ ἀκόλουθα χαρακτηριστικὰ λόγια:

— Τέκνα μου, ἂν φροντίσετε νὰ κοσμήσετε τὴν ψυχή σας μὲ γνώσεις καὶ μὲ ἀρετές, μ' εὐχαρίστησί μου θὰ σᾶς ἀφήσω τὸ στέμμα μου. Ἂν ὅμως παραμελήσετε τὴ μόρφωσί σας, προτιμῶ νὰ σᾶς ἰδῶ χωρὶς στέμμα, παρὰ νὰ ἀνεχθῶ νὰ διακινδυνεύση τὸ κράτος μου σὲ χέρια ἀναξίων ἀρχόντων !...

* * *

Ὁ δοὺξ ντὲ Βερνὺ ἦταν τόσο φιλάργυρος, ὥστε ὅταν ἔλαβε μέρος σὲ κάποια ἐκστρατεία, γιὰ νὰ ἐξοικονομῆ τὰ ἔξοδα τοῦ φαγητοῦ, ἐμηχανεύθηκε τὸ ἑξῆς τέχνασμα.

Ὁσάκις παρουσιαζόταν ἐνώπιόν του κανένας ἀξιωματικὸς γιὰ κάποια ὑπόθεσί του, ὁ φιλάργυρος δοὺξ τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ προθυμία :

— Πολὺ καλά. Θὰ γίνη αὐτὸ ποὺ ζητᾶς. Θἄρθω μάλιστα αὔριο νὰ φάω μαζύ σας, γιὰ νὰ τὰ ποῦμε καλύτερα...

* * *

Ὁ δήμαρχος μιᾶς Γαλλικῆς πόλεως, προκειμένου νὰ χορηγήση διαβατήριο σὲ κάποιο σπουδαῖο πρόσωπο τῆς περιφερείας του μονόφθαλμο καὶ μὴ θέλοντας νὰ ἀναφέρη τὸ ἐλάττωμά του, ἐσημείωσε στὸ χαρτὶ τὰ ἑξῆς:

«Μαῦρα μάτια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα εἶνε ἀπόν»!...

* * *

Ἕνας Γερμανὸς πρίγκηψ ἐπεσκέφθη κάποτε τὴν περίφημη γιὰ τὴν μετριοφροσύνη της Γαλλίδα ἀριστοκράτιδα κ. Δασὲ καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ γράψη στὸ καρνέ του κάτι γιὰ ἀνάμνησι.

Ἐκείνη στὴ ἀρχὴ ἀρνήθηκε, ἀλλὰ βλέποντας τὴν ἐπιμονή του ἐπῆρε τὸ λευκωμά του καὶ ἀντὶ ἄλλου ἐσημείωσε τὸ γνωστὸ ρητὸ τοῦ Εὐριπίδου:

«Τὸ καλύτερο στολίδι τῆς γυναίκας εἶνε ἡ σιγή».